

Bruno vanden Broecke in 'Para'. FOTO THOMAS DHANENS

Louis d'Or voor Bruno vanden Broecke, koning van de monoloog

Theater is de kunst van het doen vergeten dat het maar theater is, en de toeschouwer laten voelen dat wat op het toneel gebeurt 'echt' is. Dat is precies wat de Belgische acteur Bruno vanden Broecke (43) bereikt als hij zijn monoloog 'Para' speelt. Hij krijgt er de Louis d'Or, de prijs voor beste mannelijke hoofdrol, van 2018 voor.

Hij staat in zijn eentje op het toneel, in strak t-shirt en spijkerbroek, lichtelijk wijdbeens: de onopvallend stoere houding van een militair. Hij speelt zo natureel dat je vergeet dat hij acteur is. Een 'masterclass in verdwijnen', noemde een recensent het.

Nico Staelens heet hij, een voormalige paramando die vertelt wat de Belgische strijdkrachten in de jaren negentig in Somalië tijdens een vredesmissie hebben verricht. Hij begint redelijk ontspannen, eens kijken of de po-

wer-presentatie het doet. Maar hoe verder de militair komt in zijn getuigenis, hoe meer de herinneringen hem overspoelen. Hij laat je begrip hoe de moraal verschuift als je eenmaal in een oorlogssituatie verzeild bent geraakt.

Para is het derde deel van een drieluik over België's inmenging in postkoloniaal Afrika, geschreven door David van Reybrouck en geregisseerd door Raven Ruëll en gespeeld bij KVS, het Vlaamse stadstheater van Brussel. In deel 2 speelde Vanden Broecke een pater, nu dus een militair. Het gaat hem evengoed af. Bij beide voorstellingen loofde de pers zijn acteertalent.

'De koning van de monoloog' is Vanden Broecke ook wel genoemd. In België had hij een paar jaar terug ook veel succes in de rol van Socrates, waarvoor Stefaan van Brabant een monoloog schreef.

Ook in films speelde Vanden Broecke. Zo

was hij de poppenspeler Gerard in de door Theo Maassen geregisseerde film 'Billy' waarin de buikspreekpop de touwtjes in handen neemt. Voor hij ging acteren, studeerde Vanden Broecke klassieke filologie en was hij leeraar Latijn en Grieks.

De Nederlandse toneeljury verkoos zijn prestatie boven die van de andere genomineerden, Eelco Smits en Steven van Watermeulen.

Uit het juryrapport: "In alles is Bruno Vanden Broecke in Para een acteur die niet lijkt te acteren: hij wordt zijn personage. Schuchter en onhandig lijkt hij zijn voorstelling te starten, grijpt gaandeweg de toeschouwer genadeloos bij de kladden en neemt hem mee in zijn trots die uitmondt in een enorm verdriet en woede. In een grootse monoloog, die voorbij gaat aan documentair theater, laat Vanden Broecke in alles de onmacht spreken over een nieuw 'Verdriet van België'."

Trouw 17/09/2018, bladzijden 34 & 35

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via Trouw

